

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (първи състав)

11 септември 2008 година *

По съединени дела C-75/05 P и C-80/05 P

с предмет две жалби по член 56 от Статута на Съда на Европейските общности, подадени съответно на 11 и 16 февруари 2005 г.,

Федерална република Германия, за която се явяват г-н W.-D. Plessing и г-жа C. Schulze-Bahr, в качеството на представители, подпомагани от адв. M. Núñez-Müller, Rechtsanwalt (C-75/05 P),

Glunz AG,

OSB Deutschland GmbH,

установени в Мерпен (Германия), за които се явява адв. H.-J. Niemeyer, Rechtsanwalt (C-80/05 P), със съдебен адрес в Люксембург,

жалбоподатели,

* Език на производството: немски.

като другите страни в производството са:

Kronofrance SA, установено в Sully-sur-Loire (Франция), за което се явяват
адв. R. Nierer и адв. L. Gordalla, Rechtsanwälte,

жалбоподател в първоинстанционното производство,

Комисия на Европейските общности, за която се явява г-н V. Kreuzschitz, в
качеството на представител, със съдебен адрес в Люксембург,

ответник в първоинстанционното производство,

СЪДЪТ (първи състав),

състоящ се от: г-н P. Jann, председател на състав, г-н A. Tizzano (докладчик) и
г-н M. Pešič, съдии,

генерален адвокат: г-н Y. Bot,
секретар: г-н J. Swedenborg, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 15 февруари 2007 г.,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 6 март 2008 г.,

постанови настоящото

Решение

- 1 Със своите жалби Федерална република Германия, както и Glunz AG и OSB Deutschland GmbH (наричани по-нататък съответно „Glunz“ и „OSB“) искат от Съда да отмени Решение на Първоинстанционния съд на Европейските общности от 1 декември 2004 г. по дело Kronofrance/Комисия (T-27/02, Recueil, стр. II-4177, наричано по-нататък „обжалваното съдебно решение“), с което Първоинстанционният съд отменя Решение SG (2001) D на Комисията от 25 юли 2001 г. да не повдига възражения срещу държавната помощ, предоставена от германските власти на Glunz (наричано по-нататък „спорното решение“).

Правна уредба

- 2 Член 1 от Регламент (ЕО) № 659/1999 на Съвета от 22 март 1999 година за установяване на подробни правила за прилагането на член [88] от Договора за ЕО (ОВ L 83, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 8, том 1, стр. 41) предвижда:

„За целите на настоящия регламент:

[...]

з) „заинтересована страна“ означава всяка държава-членка или всяко лице, предприятие или обединение от предприятия, чиито интереси биха могли да бъдат засегнати от предоставянето на помощ, по-специално получателят на помощта, конкуриращите се предприятия и търговските обединения.“

3 Член 4 от този регламент, озаглавен „Предварително разглеждане на уведомлението и решения на Комисията“, предвижда:

„[...]

2. Когато Комисията след предварително разглеждане установи, че мярката, за която е уведомена, не представлява помощ, тя отбелязва тази констатация посредством решение.

3. Когато Комисията след предварително разглеждане констатира, че никакви съмнения не са се породили по отношение на съвместимостта с Общия пазар на мярката, за която е отправено уведомление, доколкото попада в рамките на приложното поле на член [87], параграф 1 от Договора, тя решава, че мярката е съвместима с Общия пазар (наричано по-долу „решение, което не повдига възражения“). Решението уточнява кое изключение съгласно Договора е било приложено.

4. Когато Комисията след предварителното разглеждане констатира, че са се породили съмнения по отношение на съвместимостта с Общия пазар на

мярката, за която е отправено уведомление, тя решава да започне производството по член [88], параграф 2 от Договора (наричано по-долу „решение за започване на официална процедура по разследване“).

[...]“

- 4 Многосекторната рамка на регионалните помощи в полза на големи инвестиционни проекти (ОВ С 107, 1998 г., стр. 7, наричана по-нататък „Многосекторната рамка от 1998 г.“), в сила към момента на осъществяване на фактите, определя правилата за оценка на помощите, които попадат в нейното приложно поле за целите на прилагането на член 87, параграф 3 ЕО.
- 5 Съгласно Многосекторната рамка от 1998 г. Комисията определя във всеки отделен случай интензитета на максималната допустима помощ за проекти, подчинени на задължението за уведомяване, предвидено в член 2 от Регламент № 659/1999.
- 6 Точка 3.10 от тази многосекторна рамка описва формулата за изчисление, въз основа на която Комисията определя споменатия интензитет. Тази формула се основава най-напред на определянето на максималния допустим интензитет, приложим към помощите за големите предприятия в разглежданата зона, наречен „регионален таван“ (фактор R), към който след това се прилагат три коефициента, съответстващи респективно на състоянието на конкуренцията в разглеждания сектор (фактор T), на съотношението капитал/труд (фактор I) и на регионалното въздействие на въпросната помощ (фактор M). Така максималният интензитет на разрешената помощ съответства на следната формула: $R \times T \times I \times M$.
- 7 Съгласно точка 3.2 от посочената многосекторна рамка фактор T (състояние на конкуренцията) предполага анализ дали проектът, за който е отправено уведомление, ще се изпълнява в сектор или в подсектор, засегнат от структурен свръхкапацитет.

8 Така съгласно точка 3.3 от Многосекторната рамка от 1998 г., за да се определи дали е налице подобен свръхкапацитет, Комисията отчита на равнище Европейска общност разликата между средния процент на използване на производствения капацитет в промишленото производство в цялост и процентът на използване на капацитета в разглеждания (под)сектор. Този анализ се отнася до референтен период, съответстващ на последните пет години, за които има налични данни.

9 Точка 3.4 от тази многосекторна рамка гласи следното:

„Ако данните относно използването на капацитета са недостатъчни, Комисията проверява дали разглежданите инвестиции са били извършени на спадащ пазар. За тази цел тя сравнява развитието на явното потребление на разглеждания или разглежданите продукти (с други думи, продукция с прибавен внос и изваден износ) с процента на растеж на промишленото производство като цяло на равнище [Европейско икономическо пространство].“ [неофициален превод]

10 Съгласно точка 3.10.1 от посочената многосекторна рамка към фактор Т (състояние на конкуренцията) се прилага корекционен коефициент от 0,25, 0,5, 0,75 или 1, в зависимост от следните критерии:

„i) Проект, водещ до нарастване на капацитета в сектор, който се характеризира с тежък структурен свръхкапацитет и/или абсолютно спадане на търсенето: 0,25

ii) Проект, водещ до нарастване на капацитета в сектор, който се характеризира със структурен свръхкапацитет и/или спадащ пазар и който може да подсили висок пазарен дял: 0,50

- iii) Проект, водещ до нарастване на капацитета в сектор, който се характеризира със структурен свръхкапацитет и/или спадащ пазар: 0,75
- iv) Никакъв вероятен отрицателен ефект от гледна точка на хипотези от i) до iii): 1,00“. [неофициален превод]

Обстоятелства, предхождащи спора

- 11 С писмо от 4 август 2000 г. Федерална република Германия уведомява Комисията за проект за инвестиционна помощ от обхвата на Многосекторната рамка от 1998 г. в полза на Glunz за изграждането на интегриран център за дървообработване в Nettgau, провинция Саксония-Анхалт (Германия).
- 12 На основание член 4, параграф 3 от Регламент № 659/1999 на 25 юли 2001 г. Комисията решава да не повдига възражения срещу предоставянето на тази помощ и въз основа на оценка на помощта според критериите, утвърдени от Многосекторната рамка от 1998 г., определя максималния допустим интензитет. В този контекст, като се има предвид, че прегледът на данните относно процента на използване на капацитета в икономическия сектор, обхващащ производството на дървени плоскости, не разкрива структурен свръхкапацитет, по отношение на фактор Т (състояние на конкуренцията) Комисията прилага максималния корекционен коефициент, възлизаш на 1, без да извършва проверка на възможността разглежданата инвестиция да е извършена на спадащ пазар.

Първоинстанционното производство и обжалваното съдебно решение

- 13 На 4 февруари 2002 г. Kronofrance SA (наричано по-нататък „Kronofrance“) подава в секретариата на Първоинстанционния съд жалба за отмяна на

спорното решение, като изтъква четири правни основния, изведени, първо, от нарушение на член 87 ЕО и на Многосекторната рамка от 1998 г., второ, от нарушение на член 88, параграф 2 ЕО, трето, от злоупотреба с власт, и четвърто, от нарушение на задължението за мотивиране.

- 14 Комисията от своя страна повдига възражение за недопустимост на жалбата, изведено от твърдение за липса на активна процесуална легитимация. Според институцията ответник Kronofrance не е можело да се счита за предприятие конкурент на получателя на помощта, а следователно и не е можело да претендира за статут на „заинтересована страна“ по смисъла на Регламент № 659/1999. Поради тази причина то не било процесуално легитимирано да обжалва спорното решение.
- 15 Що се отнася до съществуването на спора, Kronofrance поддържа по-специално, че давайки разрешение за въпросната помощ единствено въз основа на предварителната проверка, Комисията е нарушила член 88, параграф 2 ЕО, както и член 4, параграф 4 от Регламент № 659/1999, които изискват започването на официалната процедура по разследване, при положение че „са се породили съмнения“ по отношение на съвместимостта с общия пазар на мярката, за която е отправено уведомление.
- 16 Според Kronofrance обаче прецизна проверка на съответното пазарно положение трябвало да породят такива съмнения. Всъщност в хода на административната процедура Kronofrance е съобщило на Комисията данни относно явното потребление на дървени плоскости, разкривайки, че разглежданата инвестиция се е отнасяла до спадащ пазар. Комисията обаче се ограничила да разгледа единствено евентуалното наличие на структурен свръхкапацитет и преценила, че не е длъжна да проверява дали разглежданите инвестиции са извършени на спадащ пазар.
- 17 В точки 38—44 от обжалваното съдебно решение Първоинстанционният съд приема, че Glunz и Kronofrance са в конкурентно отношение, даващо на последното качеството на заинтересована страна, която може да се разглежда като пряко и лично засегната от спорното решение по смисъла на член 230, четвърта алинея ЕО. На това основание Първоинстанционният съд отхвърля възражението за недопустимост, повдигнато от Комисията.

- 18 Що се отнася до точки 79—111 от обжалваното съдебно решение, Първоинстанционният съд преценява, че като разглежда състоянието на конкуренцията на съответния пазар въз основа единствено на данните относно структурния свръхкапацитет, без в допълнение да е проверила дали планираната помощ е била предназначена за спадащ пазар, Комисията е нарушила член 87 ЕО, както и Многосекторната рамка от 1998 г.
- 19 Първоинстанционният съд достига до този извод, след като по-специално преценява, от една страна, че различно тълкуване би отрекло специфичността на двата критерия за оценка на фактор Т (състояние на конкуренцията), а от друга страна, че извършените на спадащ пазар инвестиции водят до сериозни рискове от нарушение на конкуренцията, което ясно противоречи на целта за ненарушена конкуренция, преследвана с член 87 ЕО. Подобен извод съответствал освен това на целта, която самата Комисия си поставила с приемането на Многосекторната рамка от 1998 г., съгласно точка 1.2 от същата състояща се в ограничаване на помощите за големи проекти, така че неблагоприятните последици върху конкуренцията да се предотвратят, доколкото е възможно, като при това се запази привлекателността на подпомагания регион.
- 20 При това положение Първоинстанционният съд отменя спорното решение.

Производство пред Съда и искания на страните

- 21 Федерална република Германия, както и Glunz и OSB подават две жалби срещу обжалваното съдебно решение, заведени съответно на 11 февруари 2005 г. под номер С-75/05 Р и на 16 февруари 2005 г., под номер С-80/05 Р.

22 С определение на председателя на Съда от 13 октомври 2005 г. двете дела са съединени за целите на устната фаза на производството и на съдебното решение.

23 Федерална република Германия и Комисията искат от Съда:

— да отмени обжалваното съдебно решение,

— да обяви жалбата на Kronofrance за недопустима или да я отхвърли като неоснователна и

— да осъди Kronofrance да заплати съдебните разноски в първоинстанционното производство и в производството по обжалване.

24 Glunz и OSB искат от Съда:

— да отмени обжалваното съдебно решение,

— да отхвърли жалбата или при условията на евентуалност да върне делото на Първоинстанционния съд и

— да осъди Kronofrance да заплати съдебните разноски.

25 Kronofrance иска от Съда:

— да отхвърли жалбите и

— да осъди жалбоподателите да заплатят съдебните разноски в първоинстанционното производство, както и в производството по обжалване.

По жалбите

26 Федерална република Германия изтъква три правни основния в подкрепа на своята жалба, докато Glunz и OSB повдигат четири правни основния, които отчасти съвпадат с тях.

По нарушението на член 230, четвърта алинея ЕО

Доводи на страните

27 С първото си правно основание Федерална република Германия, както и Glunz и OSB с второто си правно основание, поддържани от Комисията, изтъкват, че обжалваното решение нарушава член 230, четвърта алинея ЕО, доколкото Първоинстанционният съд счита Kronofrance за „пряко и лично засегнато“ от спорното решение и следователно приема жалбата на това предприятие за допустима. Тази неточна преценка произтичала от прекомерно разширяване на

приложното поле на член 230, четвърта алинея ЕО и от погрешно тълкуване на последния в светлината на Регламент № 659/1999.

- 28 Всъщност Първоинстанционният съд погрешно преценил, че всяко лице, потенциално „заинтересовано“ от официалната процедура по разследване на помощ по смисъла на член 1, буква з) от Регламент № 659/1999, трябва да се разглежда като пряко и лично засегнато по смисъла на член 230, четвърта алинея ЕО от решение за разрешение, взето след фазата по предварително разглеждане на помощта, без при това положение да е необходимо да се доказва, че конкурентната позиция на жалбоподателя в първоинстанционното производство е била „съществено“ засегната от това решение.
- 29 От друга страна, според Федерална република Германия, както и според Glunz и OSB, качеството „заинтересована страна“ по смисъла на Регламент № 659/1999 не предполага автоматично правото за подаване на жалба по съдебен ред. Единствено конкретно разглеждане, основано на конкурентно отношение, съществуващо между получателя на помощта и жалбоподателя в първоинстанционното производство, би спазило изискванията, поставени от постоянната съдебна практика, и по-специално от Решение от 15 юли 1963 г. по дело Plaumann/Комисия (25/62, Recueil, стр. 197). При това положение, с оглед на установяването на активната процесуална легитимация на Kronofrance, Първоинстанционният съд е трябвало да провери дали позицията на последното на съответния пазар е била съществено засегната.
- 30 Противно на приетото от Първоинстанционния съд обаче, Glunz и Kronofrance в действителност не били конкуренти на разглеждания пазар и следователно позицията на Kronofrance на този пазар не можело да бъде съществено засегната.
- 31 В това отношение Glunz и OSB твърдят, че констатацията на Първоинстанционния съд, че зоните на търгуване на Kronofrance и на Glunz се застъпвали, е неточна. Всъщност Първоинстанционният съд преценил погрешно данните относно пазарите на двете предприятия.

- 32 Освен това Федерална република Германия подчертава, че Първоинстанционният съд само констатира, че Glunz принадлежи към група, в която участват други дружества, действащи в областта на дървените плоскости във Франция. Този критерий обаче не бил релевантен, тъй като се основава на съображения, свързани с подобна група, а не на съществуващата конкретна конкуренция между двете разглеждани предприятия.
- 33 В светлината на тези съображения Федерална република Германия, Glunz и OSB, както и Комисията, считат, че жалбата на Kronofrance е трябвало да бъде обявена за недопустима.
- 34 Kronofrance поддържа, напротив, че в случай на не-откриване на официалната процедура по разследване, когато жалбата на конкурент на получателя на помощ цели да защити негови процесуални права, той трябва да докаже единствено своето качество на заинтересована страна по смисъла на член 88, параграф 2 ЕО. В подобна хипотеза не било необходимо да се доказва, че конкурентната позиция на жалбоподателя е съществено засегната. Достатъчно било интересите му да могат да бъдат засегнати от предоставянето на помощта. В конкретния случай прякото конкурентно отношение, съществуващо между Glunz и Kronofrance, било достатъчно за подобен извод.

Съображения на Съда

- 35 В самото начало следва да се напомни, че съгласно член 230, четвърта алинея ЕО дадено физическо или юридическо лице може да подаде жалба срещу решение, адресирано до друго лице, само ако посоченото решение го засяга пряко и лично.
- 36 Съгласно постоянната съдебна практика субектите, които не са адресати на дадено решение, могат да твърдят, че са лично засегнати, само ако решението

се отнася до тях поради някои присъщи за тях качества или поради фактическо положение, което ги разграничава от всички останали лица и така ги индивидуализира по същия начин, както адресата на решението (вж. по-специално посоченото по-горе Решение по дело Plaumann/Комисия, стр. 223, Решение от 19 май 1993 г. по дело Cook/Комисия, С-198/91, Recueil, стр. I-2487, точка 20, Решение от 15 юни 1993 г. по дело Matra/Комисия, С-225/91, Recueil, стр. I-3203, точка 14 и Решение от 13 декември 2005 г. по дело Комисия/Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum, С-78/03 Р, Recueil, стр. I-10737, точка 33).

37 Тъй като настоящата жалба се отнася до решение на Комисията в областта на държавните помощи, следва да се отбележи, че в рамките на процедурата за контрол върху държавните помощи, предвидена в член 88 ЕО, трябва да се различават, от една страна, предварителната фаза на разглеждане на помощите, установена в параграф 3 от този член, която има за цел само да позволи на Комисията да си състави първоначално мнение относно частичната или пълна съвместимост на разглежданата помощ, а от друга страна, фазата на разглеждане, визирана в параграф 2 от същия член. Едва в рамките на последната, която има за цел да осигури на Комисията пълна информация относно всички данни по преписката, Договорът за ЕО предвижда задължение за Комисията да отправи покана до заинтересованите да представят своите становища (Решение по дело Cook/Комисия, посочено по-горе, точка 22, Решение по дело Matra/Комисия, посочено по-горе, точка 16, Решение от 2 април 1998 г. по дело Комисия/Sytraval и Brink's France, С-367/95 Р, Recueil, стр. I-1719, точка 38 и Решение по дело Комисия/Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum, посочено по-горе, точка 34).

38 От това следва, че когато без да открива официалната процедура по разследване, предвидена в член 88, параграф 2 ЕО, Комисията установява с решение, взето на основание параграф 3 от същия член, че дадена помощ е съвместима с общия пазар, лицата, които се ползват от тези процесуални гаранции, могат да осигурят тяхното спазване само ако имат възможност да оспорят това решение пред общността съд. По тези съображения той приема за допустима жалбата за отмяна на такова решение, подадена от заинтересовано лице по смисъла на член 88, параграф 2 ЕО, когато нейният автор с подаването ѝ цели да защити процесуалните права, които черпи от последната разпоредба (Решение по дело Комисия/Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum, посочено по-горе, точка 35 и цитираната съдебна практика).

- 39 Съдът е имал случай да поясни, че такива заинтересовани по смисъла на член 88, параграф 2 ЕО страни са лица, предприятия или обединения, чиито интереси могат да бъдат засегнати от предоставянето на помощ, тоест по-специално конкуриращите се с получателите на тази помощ предприятия и търговските обединения (Решение по дело Комисия/Sytraval и Решение по дело Brink's France, посочено по-горе, точка 41, както и Решение по дело Комисия/Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum, посочено по-горе, точка 36).
- 40 От друга страна, ако жалбоподателят постави под въпрос основателността на решението за преценка на помощта като такава, фактът, че той може да бъде счетен за заинтересовано лице по смисъла на член 88, параграф 2 ЕО, сам по себе си не е достатъчен, за да се приеме, че жалбата е допустима. При това положение той трябва да докаже, че се ползва със специален статут по смисъла на Решение по дело Plaumann/Комисия, посочено по-горе. Това би било така по-специално в случай че позицията на жалбоподателя на пазара би била съществено засегната от помощта, представляваща предмет на разглежданото решение (вж. в този смисъл Решение от 28 януари 1986 г. по дело Sofaz и др./Комисия, 169/84, Recueil, стр. 391, точки 22—25 и Решение по дело Комисия/Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum, посочено по-горе, точка 37).
- 41 Доводите, изтъкнати от жалбоподателите в производството по обжалване за оспорване на преценката на Първоинстанционния съд относно допустимостта на жалбата в първоинстанционното производство, следва да се разгледат през призмата на тези принципи, утвърдени от припомнената в предходните точки съдебна практика.
- 42 Важно е обаче на първо място да се отбележи, че в точка 35 от обжалваното решение Първоинстанционният съд констатира, без споменатите жалбоподатели да повдигнат възражения по този пункт, че Kronofrance е поискало отмяната на спорното решение с довода, че Комисията погрешно отказала да започне официалната процедура по разследване, предвидена в член 88, параграф 2 ЕО.
- 43 При това положение, както отбелязва генералният адвокат в точки 116—118 от своето заключение, Първоинстанционният съд основателно, с оглед да провери спазването на условието, съгласно което съответното предприятие трябва да е лично засегнато по смисъла на член 230, четвърта алинея ЕО, е определил дали Kronofrance е можело да се счете за заинтересована страна по смисъла на

член 88, параграф 2 ЕО и член 1, буква з) от Регламент № 659/1999 и е разгледал за тази цел позицията на Kronofrance на съответния пазар, заключавайки, че е налице конкурентно отношение на между последното и Glunz.

44 При тези обстоятелства, противно на твърдяното от жалбоподателите в производството по обжалване, Първоинстанционният съд изобщо не е бил задължен, по-специално предвид посочените по-горе Решение по дело Cook/Комисия и Решение по дело Matra/Комисия, да изисква и доказателство, че позицията на Kronofrance на съответния пазар е била съществено засегната от приемането на спорното решение.

45 По-нататък, що се отнася до анализа, въз основа на който Първоинстанционният съд прави извод, че е налице конкурентно отношение между Glunz и Kronofrance, жалбоподателите в производството по обжалване оспорват посоченото, като се позовават на два довода.

46 От една страна, те изтъкват, че Първоинстанционният съд е достигнал до подобен извод, след като погрешно е преценил някои данни относно географския обхват на съответните зони на търгуване на двете разглеждани предприятия, които се застъпвали съвсем спорадично, така че между Kronofrance и Glunz не съществувало никакво конкурентно отношение.

47 Трябва обаче да се констатира, че макар и този довод да е развит в рамките на правно основание, изведено от грешка при прилагане на правото, жалбоподателите в производството по обжалване се опитват всъщност да поставят под въпрос извършената от Първоинстанционния съд преценка на фактите.

48 В рамките на производство по обжалване обаче такава преценка не подлежи на контрол от страна на Съда, освен в случай на изопачаване на фактите и доказателствата, представени в първоинстанционното производство (в този смисъл вж. по-специално Решение от 2 март 1994 г. по дело Hilti/Комисия, C-53/92 P, Rescueil, стр. I-667, точка 42 и Решение от 23 март 2006 г. по дело Mühlens/СХВП, C-206/04 P, Rescueil, стр. I-2717, точка 28).

49 От това следва, че тъй като в конкретния случай никакво изопачаване не е доказано, нито дори твърдяно от жалбоподателите в производството по обжалване, този довод трябва да се счита за явно недопустим.

50 От друга страна, споменатите жалбоподатели поддържат, че Първоинстанционният съд се е основал не на анализ на съществуващата конкуренция между Kronofrance и Glunz, а на общи съображения, свързани с присъствието на френския пазар на дървени плоскости на дружества, спадащи към групата, на която принадлежи Glunz.

51 В това отношение обаче е достатъчно да се констатира, че след като отбелязва, че и двете разглеждани предприятия изработват дървени плоскости и че е налице застъпване на техните зони на търгуване, в точка 43 от обжалваното съдебно решение Първоинстанционният съд добавя следното:

„От [спорното решение] е видно и че Glunz е дъщерно дружество на Tableros de Fibras SA, което притежава във Франция заводи, действащи в областта на дървообработването, прехвърлени му от Glunz през 1999 г.“

52 От прочита на тази точка от обжалваното съдебно решение е видно, че Първоинстанционният съд се позовава на съображенията относно групата, на която принадлежи Glunz, единствено с оглед на изчерпателност, след като вече е направил извод за наличието на конкурентно отношение между двете разглеждани предприятия. Следователно Първоинстанционният съд по никакъв начин не е основал извода, до който стига в точка 44 от обжалваното съдебно решение, единствено на това основание.

53 От това следва, че този довод трябва да се отхвърли като негоден.

54 Предвид изложеното, първото правно основание, изтъкнато от Федерална република Германия, както и второто правно основание, изтъкнато от Glunz и OSB, трябва да се отхвърлят.

По нарушението на член 87, параграф 3 ЕО, както и на Многосекторната рамка от 1998 г.

Доводи на страните

- 55 С второто си правно основание Федерална република Германия, като и Glunz и OSB с първото си правно основание, поддържани от Комисията, изтъкват, че Първоинстанционният съд прилага неправилно член 87, параграф 3 ЕО, както и Многосекторната рамка от 1998 г.
- 56 Първоинстанционният съд не зачел широкото право на преценка на Комисията при прилагането на член 87, параграф 3 ЕО, в рамките на което се приема и прилага Многосекторната рамка от 1998 г. Така той дал противоречиво тълкуване на съдържанието, на смисъла и на предмета на релевантните точки от МСР, приемайки, че последиците от разглежданата регионална помощ по отношение на конкуренцията трябвало да се преценяват в светлината едновременно на използването на капацитета на съответния сектор и на наличието на спадащ пазар.
- 57 Той не зачел по-точно определения в точки 3.2—3.4 от споменатата многосекторна рамка ред, в който тези критерии за преглед трябва да се вземат предвид. Всъщност от тези разпоредби следвало, че въпросът дали съответният пазар е спадащ представлява само критерий за субсидиарен контрол, който трябва да се отчита единствено ако данните относно използването на капацитета не са достатъчни. По настоящите дела обаче това не е така, тъй като всички данни в областта на използването на капацитета са били налице.

58 Kronofrance отговаря, че от текста на точка 3.10 от Многосекторната рамка от 1998 г. изрично е видно, че в рамките на своята преценка на положението на конкуренцията на пазар, засегнат от проект за помощ, Комисията винаги трябвало да определя дали проектът води до нарастване на капацитета в сектор със структурен свръхкапацитет и дали е предназначен за спадащ пазар. Както подчертавал Първоинстанционният съд в обжалваното съдебно решение, последният елемент трябвало да се разглежда винаги, тъй като помощ, отпусната на спадащ пазар, води до сериозни рискове от нарушаване на конкуренцията.

Съображения на Съда

59 Несъмнено е вярно, както изтъкват жалбоподателите в производството по обжалване, че за прилагането на член 87, параграф 3 ЕО Комисията разполага с широко право на преценка, чието упражняване включва комплексни оценки от икономическо и социално естество, които трябва да бъдат направени в контекста на Общността (в този смисъл вж. по-специално Решение от 24 февруари 1987 г. по дело *Deufil/Комисия*, 310/85, *Recueil*, стр. 901, точка 18). В този контекст съдебният контрол върху упражняването на това право на преценка се ограничава до проверка дали са спазени процесуалните правила и изискването за мотивиране, както и до контрола дали възприетите факти са установени точно и дали не е налице грешка при прилагане на правото, явна грешка в преценката на фактите или злоупотреба с власт (Решение от 26 септември 2002 г. по дело *Испания/Комисия*, C-351/98, *Recueil*, стр. I-8031, точка 74, Решение от 13 февруари 2003 г. по дело *Испания/Комисия*, C-409/00, *Recueil*, стр. I-1487, точка 93 и Решение от 29 април 2004 г. по дело *Италия/Комисия*, C-91/01, *Recueil*, стр. I-4355, точка 43).

60 Важно е обаче да се отбележи, че като приема правила за поведение и обявява чрез тяхното публикуване, че занаят ще ги прилага към съответните случаи, за които се отнасят, Комисията се самоограничава в упражняването на споменатото право на преценка и не може да се отклони от тези правила под страх от евентуални санкции за нарушение на общи принципи на правото като равното третиране или защитата на оправданите правни очаквания (Решение от 28 юни 2005 г. по дело *Dansk Rørindustri и др./Комисия*, C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P—C-208/02 P и C-213/02 P, *Recueil*, стр. I-5425, точка 211).

- 61 Така в специфичната област на държавните помощи Съдът вече е имал случай да подчертае, че Комисията е обвързана от рамките и известията, които приема, доколкото те не са в разрез с нормите на Договора и са приети от държавите-членки (вж. по-специално Решение от 13 февруари 2003 г. по дело Испания/Комисия, посочено по-горе, точки 69 и 95, както и Решение по дело Италия/Комисия, точка 45).
- 62 В обжалваното съдебно решение обаче Първоинстанционният съд проверява именно дали при приемането на спорното решение Комисията е действала съобразно своята многосекторна рамка от 1998 г. Всъщност както е видно по-специално от точка 86 от обжалваното съдебно решение, извършеният от Първоинстанционния съд анализ се е състоял в това да се определи дали съгласно текста на споменатата рамка Комисията е можела на основание фактор Т (състояние на конкуренцията) да приложи към въпросната мярка за помощ корекционен коефициент 1, освобождавайки се от задължението да провери дали споменатата помощ е била предназначена за спадащ пазар.
- 63 При тези обстоятелства не изглежда, че като извършва такъв анализ на спорното решение, Първоинстанционният съд излиза извън пределите на контрола, признат му от съдебната практика в област, изискваща сложни икономически и социални преценки от страна на Комисията.
- 64 Освен това от тълкуването на Първоинстанционния съд на Многосекторната рамка от 1998 г. не може да се направи заключение за незачитане на широкото право на преценка, с което разполага Комисията при прилагането на член 87, параграф 3 ЕО.
- 65 В това отношение следва да се припомни, че макар и Комисията да е обвързана от рамките и известията, които приема в областта на държавните помощи, това е единствено доколкото тези текстове не се отклоняват от точното прилагане на нормите на Договора, тъй като споменатите текстове не могат да се тълкуват в смисъл, който стеснява обхвата на членове 87 ЕО и 88 ЕО или който е в противоречие с целите на последните (вж. в този смисъл посочените по-горе Решение по дело Deufil/Комисия, точка 22, Решение от 26 септември 2002 г. по дело Испания/Комисия, точка 53 и Решение по дело Италия/Комисия, точка 45,

както и по аналогия Решение от 22 юни 2006 г. по дело Белгия и Forum 187/ Комисия, С-182/03 и С-217/03, Recueil, стр. I-5479, точка 72).

- 66 Следователно Първоинстанционният съд е имал основание да приеме в точка 89 от обжалваното съдебно решение, че Многосекторната рамка от 1998 г. е следвало да се тълкува в светлината на член 87 ЕО и на принципа за несъвместимост на публичните помощи за постигане на целта, преследвана от тази разпоредба, а именно за ненарушена конкуренция на Общия пазар.
- 67 Необходимостта от преценка на законосъобразността на спорното решение с оглед на Многосекторната рамка от 1998 г., тълкувана в светлината на членове 87 ЕО и 88 ЕО, е още по-обоснована в настоящия случай, предвид известно двусмислие на текста на тази рамка, отбелязано от Първоинстанционния съд в точка 89 от обжалваното съдебно решение. Това двусмислие произтича по-специално от употребата на съюзите „и/или“ в текста на точка 3.10.1 от споменатата рамка във връзка именно с елементите, които Комисията трябва да вземе предвид с оглед на определянето на корекционен коефициент 1 на основание фактор Т (състояние на конкуренцията).
- 68 В светлината на принципите, изложени в членове 87 ЕО и 88 ЕО, както и на прогласената по-специално в точка 1.2 от Многосекторната рамка от 1998 г. цел по предотвратяване на предизвиканите от помощите последици на нарушаване, Първоинстанционният съд обаче преценява, че точка 3.10.1, точка iv) от посочената рамка трябва да се тълкува в смисъл, че прилагането на най-високия корекционен коефициент, равен на 1, максимизиращ размера на помощта, който може да се обяви за съвместим с Общия пазар, предполага предварителното констатиране на липса както на структурен свръхкапацитет в разглеждания сектор, така и на спадащ пазар.
- 69 В това отношение трябва да се констатира, че различно тълкуване, съгласно което наличието само на един от тези два елемента би било достатъчно да обоснове прилагането на максимален корекционен коефициент, би могло да доведе до противоречие с принципите и целта, припомнени в предходната точка от настоящото решение. Всъщност от една страна, подобно тълкуване би позволило на Комисията да предоставя по-висок корекционен коефициент на

проекти, намиращи се в състояние да доведат до нарастване на капацитета в сектор, който може да се характеризира с абсолютно спадане на търсенето, без Комисията да е взела предвид това обстоятелство.

- 70 От друга страна, това тълкуване би довело до резултата да се приемат за еквивалентни за целите на предоставянето на корекционен коефициент, равен на 1, положението на сектор, в който Комисията е констатирала липса на структурен свръхкапацитет, и положението, в което тази институция не е могла да направи подобна констатация поради липса на налични данни, без обаче съществуването на подобен свръхкапацитет да може да се изключи.
- 71 Освен това, противно на твърденията на жалбоподателите в производството по обжалване, от прочита на точка 97 от обжалваното съдебно решение е видно, че Първоинстанционният съд не е имал намерение да тълкува Многосекторната рамка от 1998 г. в смисъл, че на Комисията било наложено задължение да преценява във всички случаи дали съответният пазар е спадащ. Според Първоинстанционния съд подобна преценка всъщност се изисква единствено в случай че Комисията не разполага с достатъчно данни, за да направи извод за наличието на структурен свръхкапацитет или когато — както в случая — възнамерява на основание фактор Т (състояние на конкуренцията) да приложи максималния корекционен коефициент, равен на 1.
- 72 На последно място, следва да се припомни, че в точка 99 от обжалваното съдебно решение Първоинстанционният съд извежда заключение от общо значение, съгласно което Комисията не би могла да разреши мярка за помощ, без предварително да е преценила дали съответният пазар е спадащ.
- 73 Трябва обаче да се констатира, че предвид изложените съображения, подобно заключение не само не е обосновано, но се намира и в противоречие с точка 97 от същото съдебно решение.

- 74 Подобно противоречие обаче по никакъв начин не засяга извода, до който достига Първоинстанционният съд в точка 103 от обжалваното съдебно решение, що се отнася до разрешението на конкретния случай, като се има предвид, че в посочената точка Първоинстанционният съд се ограничава да изключи, че Комисията може да се освободи от преценка дали пазарът е спадащ, когато възнамерява на основание фактор Т (състояние на конкуренцията) да приложи корекционен коефициент, равен на 1.
- 75 Предвид всичко изложено, второто правно основание, изтъкнато от Федерална република Германия, като и първото правно основание, изтъкнато от Glunz и OSB, също трябва да бъдат отхвърлени.

По нарушението на член 64 от Процедурния правилник на Първоинстанционния съд

Доводи на страните

- 76 С третото си правно основание Федерална република Германия, като и Glunz и OSB, изтъкват нарушение на член 64 от Процедурния правилник на Първоинстанционния съд. Тъй като правното основание, изведено от недопустимост на жалбата, е повдигнато за първи път от Комисията на съдебното заседание, с оглед да се произнесе по активната процесуална легитимация на Kronofrance Първоинстанционният съд трябвало да събере служебно някои сведения, необходими за да определи дали Glunz и Kronofrance са били конкуренти, като например данните относно техните зони на търгуване или разстоянията, разделящи техните производствени обекти. Набавянето на тези сведения обаче щяло да накара Първоинстанционния съд да приеме, че Kronofrance не е „лично засегнато“ по смисъла на член 230, четвърта алинея ЕО.

77 Според Kronofrance, напротив, Първоинстанционният съд не е нарушил член 64 от своя процедурен правилник. Всъщност задача единствено на този съд било да реши дали доказателствата, с които разполага по едно дело, трябва да се допълнят. Освен това доказателствената сила за тези доказателства не представлявала въпрос, подлежащ на контрол от Съда, освен в случай на изопачаване или когато от съдържащите се в преписката документи проличава неточност по същество на констатациите на Първоинстанционния съд. На последно място, както било видно от точки 38—41 от обжалваното съдебно решение, Първоинстанционният съд разполагал с достатъчно доказателства, за да се произнесе. Следователно той нямал никаква причина да събира други данни.

Съображения на Съда

78 Що се отнася до преценката на Първоинстанционния съд относно искания за процесуално-организационни действия или за събиране на доказателства, отправени от страна по даден спор, е необходимо да се напомни, че Първоинстанционният съд самостоятелно преценява евентуалната необходимост от допълване на данните, с които той разполага по висящите пред него дела (вж. по-конкретно Решение от 10 юли 2001 г. по дело *Ismeri Eurora*/Сметна палата, C-315/99 P, Recueil, стр. I-5281, точка 19, Решение от 7 октомври 2004 г. по дело *Mag Instrument/CXВП*, C-136/02 P, Recueil, стр. I-9165, точка 76 и Решение от 22 ноември 2007 г. по дело *Sniace/Комисия*, C-260/05 P, Сборник, стр. I-10005, точка 77). Наличието или липсата на доказателствен характер на материалите по делото попада в обхвата на неговата самостоятелна преценка на фактите, която остава извън контрола на Съда в рамките на производството по обжалване, освен в случай на изопачаване на представените на Първоинстанционния съд доказателства или когато от съдържащите се в преписката документи проличава неточността по същество на констатациите на последния (Решение по дело *Ismeri Eurora*/Сметна палата, посочено по-горе, точка 19, както и Решение от 7 ноември 2002 г. по дело *Glencore и Compagnie Continentale/Комисия*, C-24/01 P и C-25/01 P, Recueil, стр. I-10119, точки 77 и 78).

79 Следователно тъй като в конкретния случай не се твърди каквото и да било изопачаване или неточност по същество, Първоинстанционният съд правилно е могъл да прецени, че съдържащите се в преписката доказателства и дадените в устната фаза на производството обяснения, припомнени в точки 38—41

от обжалваното съдебно решение, са били достатъчни, за да му позволят да се произнесе по въпроса за допустимостта на жалбата, без да са необходими по-нататъшни процесуално-организационни действия.

- 80 Тъй като при това положение настоящото правно основание е явно необосновано, то следва да се отхвърли.

По нарушението на член 230, втора алинея ЕО

Доводи на страните

- 81 На последно място, с четвъртото си правно основание Glunz и OSB изтъкват, че обжалваното съдебно решение е в противоречие с член 230, втора алинея ЕО, доколкото се разпростира извън правните основния, изтъкнати в подкрепа на жалбата.
- 82 Всъщност Първоинстанционният съд отменил спорното решение поради нарушение на Договора, състоящо се в липсата на отчитане от Комисията на факта, че разглежданият сектор е спадащ, докато този довод е бил изтъкнат от жалбоподателя в първоинстанционното производство не в рамките на неговото правно основание във връзка с нарушението на Договора, а единствено в подкрепа на правното основание, с което той се позовава на злоупотреба с власт.
- 83 Така, като не е отграничил явно различни доводи и правни основния, Първоинстанционният съд допуснал грешка при прилагане на правото, още повече че съгласно съдебната практика правно основание, отнасящо се до нарушение на Договора по смисъла на член 230, втора алинея ЕО, не можело да се разглежда служебно от общностния съд.

84 Kronofrance отговаря, че е основало жалбата си на съвкупността от правни основания, посочени в член 230 ЕО, като е изтъкнало в своите писмени становища всички необходими мотиви. При всички положения, след като специфичен порок на спорното решение проличавал от изложението на фактическите и правни елементи, съдържащи се в неговите писмени и устни становища, то не било длъжно да му посвещава отделно правно основание.

Съображения на Съда

85 С това правно основание за обжалване Glunz и OSB целят по същество да се констатира, че Първоинстанционният съд се е произнесъл погрешно по нарушението на член 87 ЕО, докато е разглеждал довод, изтъкнат от жалбоподателя в първоинстанционното производство в подкрепа на неговото правно основание, изведено от злоупотреба с власт. По този начин Първоинстанционният съд се произнесъл по довод, който не бил компетентен до повдига служебно и който не бил изтъкнат от жалбоподателя.

86 В самото начало следва да се отбележи, че това правно основание за обжалване се основава на погрешна предпоставка, според която Първоинстанционният съд се произнесъл по правно основание, изведено от нарушение на член 87 ЕО.

87 В това отношение обаче следва да се поясни, че Първоинстанционният съд изобщо не се произнася по споменатото правно основание. Всъщност както е видно от точка 35 от обжалваното съдебно решение, Първоинстанционният съд свежда анализа си до разглеждането на второто правно основание на жалбата, с която е сезиран, изведено от факта, че Комисията погрешно отказала да започне официалната процедура по разследване, предвидена в член 88, параграф 2 ЕО. Както следва от точка 48 от споменатото съдебно решение, в рамките на това правно основание жалбоподателят е изтъкнал, че разрешавайки в резултат единствено на предварителна проверка помощта, отпусната от германските власти на Glunz, Комисията е нарушила по-специално член 4, параграф 4 от Регламент № 659/1999, който задължава институцията да започне

официална процедура по разследване, при положение че по отношение на съвместимостта с Общия пазар на мярката, за която е отправено уведомление, „са се породили съмнения“.

- 88 Единствено с оглед да се произнесе по наличието на подобни съмнения Първоинстанционният съд разглежда въпроса за тълкуването на член 87 ЕО, като така приема този въпрос като предпоставка за произнасяне по законосъобразността на спорното решение предвид член 88, параграф 2 ЕО.
- 89 При тези обстоятелства не е релевантен фактът, че жалбоподателят в първоинстанционното производство е изтъкнал отделно правно основание, изведено от нарушение на член 87 ЕО, без да се основава на довода за погрешно приложение на Многосекторната рамка от 1998 г.
- 90 От това следва, че последното правно основание също трябва да се отхвърли.
- 91 Предвид всичко изложено, двете жалби следва да се отхвърлят изцяло.

По съдебните разноски

- 92 По смисъла на член 69, параграф 2 от Процедурния правилник, приложим към производството по обжалване по силата на член 118 от същия, загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане. Тъй като жалбоподателите в производството по обжалване са загубили

делото, те трябва да бъдат осъдени да заплатят съдебните разноски съгласно исканията на Kronofrance в този смисъл.

- 93 Съгласно същия член от посочения правилник Комисията следва да бъде осъдена да понесе направените от нея съдебни разноски.

По изложените съображения Съдът (първи състав) реши:

- 1) **Отхвърля жалбите.**
- 2) **Осъжда Федерална република Германия да заплати съдебните разноски по дело C-75/05 P.**
- 3) **Осъжда Glunz AG и OSB Deutschland GmbH да заплатят съдебните разноски по дело C-80/05 P.**
- 4) **Комисията на Европейските общности понася направените от нея съдебни разноски.**

Подписи